

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemati velja: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rekopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredno nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 107.

V Ljubljani, v sredo 12. maja 1886.

Letnik XIV.

Državni zbor.

Z Dunaja, 11. maja.

Drobtinice.

V današnji seji storil je poljski poslanec Kopyeinski obljubo. Kopyeinski je profesor bogoslovja v Tarnovu in je bil že pri splošnih volitvah za poslanca izbran proti volji poljskega volilnega odbora, ki je vsled tega pritiskal na škofa in Kopyeinskega na ta način prisilil, da se je odpovedal poslanstvu. Pri dopolnilni volitvi pa je bil Kopyeinski od svojih kmečkih volilcev vnovič izvoljen in bode obdržal poslanstvo, dasi bi ga bili poljski plemiči zopet radi odpravili in so precej po volitvi po časnikih pisarili, da se mora Kopyeinski poslanstvu zopet odpovedati, ako hoče biti mož-beseda.

Po razdelitvi došlih peticij privolila je zbornica koroškemu poslancu baronu Pinotu vnovič štiritjedenski odpust, ki ga potrebuje za vtrditev slabega zdravja.

Potem so se vršile dopolnilne volitve v razne odseke, med drugim pomnožitev carinskega odseka za 12 udov. Ta odsek imel bo namreč zaradi nove pogodbe z ogersko državo jako veliko opraviti, zato se je pomnožil na 36 udov. Pri izbiranju kandidatov se je bilo treba ozirati na poslance, ki v drugih odsekih nimajo toliko opraviti, da bi se ne mogli vdeleževati pogostega zborovanja. Izmed slovenskih poslancev bil je v carinski odsek izbran poslanec Šuklje.

Po dovršenih volitvah bil je v tretjem branji sprejet zakon o novih poštinih in telegrafnih poslopih v Krakovem, Lvovu, Černovicah, Trstu, Bolcanu, Tridentu in Roveredu.

Pogodba z Ogersko.

Na dnevnem redu današnje seje bili so tudi predlogi, ki zadevajo novo pogodbo z Ogersko, namreč carinska in trgovska pogodba, podalšanje privilegija narodne banke, porazumljenje z ogersko državo zaradi 80 milijonov goldinarjev, ki jih cesarstvo dolguje narodni banki, in zaradi davka na sladkor.

Hohenwartov klub je priporočal, da naj bi se vsak predlog izročil posebnemu odseku, ker bi šlo

pretresanje veliko hitreje izpod rok. Tudi v poljskem in českem klubu bilo jih je veliko enakega mišljenja, toda večina poljskega, českega in Liechtensteinevega kluba je sklenila vse pogodbo z Madjari zadevajoče predloge izročiti enemu samemu odseku 45 udov, izvzemši carinske tarife, ki jih bo pretresal v ta namen pomnoženi carinski odsek. Več odsekov bi bilo tudi zaradi tega bolje, ker so nekteri poslanci gledé odborovih sej jako lahkomisljeni in se jih zanikerno vdeležujejo. Zlasti pa se to godi pri odsekih, ki imajo veliko udov, ker se marsikdo zanaša in tolaži s tem, da med tolikimi udi njega ne bodo pogrešali. Nasledek je, da odseki ali niso sklepčni, ali pa pridejo desničarji v nevarnost, pri glasovanji ostati v manjšini. To se je ravno te dni pokazalo pri obrtnem in šolskem odseku. V obrtnem odseku, kjer je 18 naših in 6 levičarskih poslancev, bili smo te dni že tako na malem, da je bilo pri nekterih glasovanjih samo 7 glasov proti 5. Načelnik je toraj po pravici zažugal, da bode vse zanikerne poslance iztrebil in namesto njih zaukazal nove volitve. V šolskem odseku pa, kjer bi bil poslanec Klun rad poročal o peticijah zaradi slovenskih ljudskih šol na Koroškem, se včeraj ni bilo sošlo toliko udov, da bi bil odsek sklepčen. Seja je morala toraj izostati in so se le razdelile nekatere na novo došle peticije. Pri novem odboru, ki bo štel 45 udov, bode tudi marsikterokrat žugala ta nevarnost, in morda bode oni, ki so priporočali tako velik odsek, pozneje sprevideli, da bi bilo vendar le bolje voliti za pogodbine predloge več, pa manjših odsekov, kakor je želel Hohenwartov klub. V velikem odseku imel bo poljski klub 9, česki 9, Hohenwartov 5, Liechtensteinov 4 ude, trije udje se bodo prepustili manjšim strankam, namreč južnim Tirolcem eden, Coroninijcem eden in moravskim velikim posestnikom eden. V Hohenwartovem klubu so se dogovorili, da izberó Slovenci dva zastopnika, Dalmatinci enega, Tirolci enega in Bukovinci enega. Ker Hohenwart ni hotel prevzeti odborništva, zastopala bode slovenske dežele v pogodbinem odseku Poklukar in Tonkli. Prej omenjeni predlogi so se po nasvetu dr. Riegerja že danes izročili temu posebnemu odseku, vršila se bode toraj volitev tega odseka že v prihodnji seji,

ki bode najbrže v četrtek, 13. t. m. Pri prvem branji sta o carinski in trgovinski pogodbi govorila Pattai in Fiegl, vendar pa izvolitvi odsekov ni nihče ugovarjal.

Drugi dnevni red.

Ko je bilo dovršeno prvo branje vladnih predlogov, pričela se je posebna obravnava o zakonu gledé veljave in nasledkov povračil, ki jih razsodijo vojaške oblasti po administrativnem potu. Ugovarjal je tudi danes tej postavi poslanec Kopp in priporočal, zakon še enkrat vrniti odseku v pretres, pa odgovarjala sta mu dvorni svetnik Steinbach in poročevalec Madejski. Pri glasovanji bil je predlog Koppov zavržen in zakon sprejet.

Živahna utegne biti razprava o odpisovanji davka pri škodi, ki jo delajo kmetu vremenske ne-zgode. K besedi sta se oglasila pri tej priliki tudi poslanca Pfeifer in Poklukar, ki prideta na vrsto v posebni razpravi. Vpisali so se namreč za postavo: Chamiec, Hevera, Nadherny, Poklukar, Dobelhoff, Vošnjak, Türk; zoper pa: Zallinger in Pollak. Pri posebni razpravi vpisan je Dr. Poklukar pri § 1., Pfeifer pa pri § 5.

Za to točko je na današnjem dnevnem redu še več peticij českih za polajšavé pri davkih zaradi raznih nezgod, zadnji predmet pa je zavarovanje delavcev proti nezgodam. Vendar pa ta reč danes gotovo ne pride na vrsto, in je dvomljivo, ali bode celó dovršena obravnava o odpisovanji zemljišnega davka.

Politični pregled.

V Ljubljani, 12. maja.

Notranje dežele.

Nedavno smo pisali, da je pred kratkim časom več katolikov iz Nemškega obiskalo sv. Očeta v Rimu. Danes nam je zabilježiti veselo novico, da je bil o letošnjih velikonočnih praznikih tudi eden slovenskih državnih poslancev v Rimu pri sv. Očetu. Bil je namreč tam ravno poslanec glavnega mesta, Ljubljane, grof *Hohenwart*, sam. Grof Hohenwart je šel namreč k svojemu zetu, grofu Maksimilijanu Seilernu, ki je v Rimu za legacijskega so-

LISTEK.

Levograška povest.

Spisal Václav Beneš-Třebizský.

(Dalje.)

Risati odlično družbo, ktero je sicer nekoliko vznemirilo častnikovo poročilo o švedskih konjiki, prikazavših se prav v Pražkem obližji, bilo bi prazno besedičenje. Ločila se tako ni niti za las od brezštevilnih družib, ki so se v istih časih v Pražkih palačah prepogosto shajali. Tisti po večini tuji obrazi, tisti tuj govor, tisti okus... Človeka še zdaj pretresa mraz, ko se spomni onih dób, in nehoté se dviga desnica k čelu, da zapodí to misel iz glave. — Samo da je bilo danes vse mirneje, vse bolj zaspáno, celó ta godba, ki je vendar drugikrat s svojimi vrtečimi se glasovi razgrela tudi staro, leno kri. Pogovori so bili tudi bolj važni, lahni dovtipi so le šepetaje poletovali od ust do ust, toda vedno v primerni daljavi od resnega kanclerja, ki je bil

obkoljen s prvimi kavalirji, v resnici pak je poslušal razlaganje nekega učenjaka, ki je tako natanko poznal vse kraljestva nad zemljo in pod zemljo, kakor bi bil soigralec pri na Českem jako udomačeni igri „Jiričkovovo vidění.“)

Čelo kanclerjevo se je za trenutek zjasnilo in okrog ustnic prikazal se je lahak nasmeh zadovoljnosti.

Učenjak je potem še zmerom gorečje govoril, trdil je celó, da zná izmeriti prostor v peklu, v vicah in celó v nebesih. In pozval je potem gospódo, kateri dan in kje ga imajo obiskati. — „Na seženj natanko, do zadnjega palca!“

Gospod kancler je važno zmajal z glavo. Zdaj se sicer ni nasmejal; ali ta učenost se mu je vendar zdela sumljiva, veliko bolj sumljiva, kakor da se vrtí zemlja z mesecem vred okoli solnea.

Kavalirji so nad védo, ki to vse dokaže, ki prodere tudi v najskrivnejše zakotja, strmeli, in nobeden ni imel več veselja, da bi se spustil v ples.

*) „Jiričkovovo vidění“ je stara česka opereta.

„Drugače pa za tako predavanje danes ni najpriljavnejši čas! — Obrnimo govorico drugam“, spregovoril je naglo Slavata.

Potem so govorili gospodu kanclerju na ljubo „de politicis“. Ali po vsem je bilo znati, da je cesarski ljubljeneec bolj izveden v bogoslovji in metafiziki, kakor pa v javnem življenji.

Slučajno je pogledalo njegovo oko nekaj dalje na mladega Haranta in gubasto čelo se je zjasnilo. In obrnivši se od kroga, ki ga je neprestano obdajal, spregovoril je bolj za-se: „Teči je morala njih kri! — Toda kaj je življenje nekterih ljudi proti smrti tisočerihih duš? — Salvasti animam tuam!“ (Rešil svojo dušo, vest.)

„Etiam aliorum animas salvare voluimus; sed non potuimus, quia noluerunt, domine illustrissime!“ odgovoril je mož v črnem oblačilu, začuvši kanclerjeve besede in dvignil roko, da bi pogladil temno španjsko brado, ki se je lesketala, kakor bi bila namazana z najfinejšim črnolom.

„Eheu! — Eheu! — Domine reverendissime!“ Kancler Slavata je nehoté sklenil roki.

vetnika pri avstrijskem poslanstvu, na počitnice. Vrli grof je priložnost porabil in se je sv. Očetu poklonil, kar je ljubeznivega starčka na stolu sve-tega Petra jako veselilo, grofa Hohenwarta pa pre-pričalo, kako da sv. Oče avstrijsko politiko zvesto spremlja po vseh njenih potih. Ob tej priložnosti je grof Hohenwart tudi zvedel, da je goriški prošt Valussi imenovan v Trident za škofa, in so papež milovali grofa, da zgubi iz svojega kluba tako vrlega poslanca, kakor je bil ravno prošt Valussi. Pa ne more drugače biti. Upajmo, da dobi vrlega enakomislega naslednika.

Kaj je dalo *avstrijski nacionalni banki* pravice, kakoršnih pod solncem nobena druga več nima in jih menda tudi imela ne bo? Prav nič drugega, kakor veliki denarni polom, katerega je Avstrija v prvi polovici tega stoletja doživela. Prav pošteno ji je pa do silnega privilegija tudi pripo-mogla zgubljena vojska leta 1859. Tedaj še v naši državi nismo skoraj nobenega kredita na tujem imeli, morali smo si ga toraj sami doma napraviti s tem, da se je banki dala pravica, denarja izdati, kolikor se ga ji ravno poljubi. Kar ga bo naredila do 200 milijonov, smé ga napraviti brez davka; kar ga bo pa čez, no, od tistega bo pa nekaj ma-lega plačati morala. Tako je bilo nekdaj. Dandanes je že skoraj ravno narobe — prav postalo. Naš kredit se je na zunaj zdatno zboljšal. Avstrijski pa-pirji, razun bankovcev, imajo v inostranstvu veljavo, kakor pri nas, in tudi bankovci bi jo imeli, če bi bili ravno bolj založeni, kakor so. Tako pa, ker celi svet vé, da imajo naši bankovci le nekako 60% vred-nosti, t. j., ako bi nastal polom v našem državnem gospodarstvu, izplačevali bi se le po 60 krajcarjev, se jih pa ljudje zunaj naše države branijo. Ker se pa vedno bolj ravnotežju v naših financah bližamo, se smemo pač nadjati, da bomo o svojem času pač do njega dospeli, in tedaj se bodo tudi nacionalni banki odtegnile predprave, ki jih ima sedaj. Ban-kovce bo sicer še lahko izdajala, toda založiti jih bode morala vse za polno vrednost z gotovino v kovanem denarju. Takrat bo pa zginila tudi azija iz naše države, ktera se je že skoraj prirastla pri nas, in naši bankovci bodo v gotovih slučajih še več vredni (za trgovca posebno), kakor pa kovano zlato.

Take države, kakor je naša, vam pod milim Bogom nič več ni! Povsod imajo nekaj stalnega, na kar se lahko opirajo, le pri nas se tujcem zdi in zdeti mora, da nam prave podlage manjka. Za-kaj to? Zato, ker se vsakih deset let z Madjari v razgovor spuščamo, kakor bi *Avstrija* le od nji-hove milosti životarila. Da ima ravna naša država tako žalostno podlago, gré zasluga tistim možem, ki so jo izumili in to sta bila, ako se ne motimo, Giskra in Herbst, pomagal jima je pa prav pošteno protestant Beust. Razcepili so monarhijo v dve po-lovici, toda ne popolnoma, temveč le polovičarsko. Nekaj so pridržali skupnega, nekaj ne. Armada in zunanja politika ostali ste skupni, pa nekoliko tudi denarstvo, vse drugo šlo je na dvoje. Marsikdo se bode radoveden vprašal, kaj je bilo temu vzrok? Prav nič drugega, nego ošabnost po eni in zagrize-nost po drugi strani. Madjarom jelo je avstrijsko vrhovno gospodarstvo neznošno postajati in skušali so se ga otresti, avstrijski Nemci na liberalizem verovajoči so jih pa pri tem podpirali. Da, prav za ceno liberalizma so jim dovolili odcep. Liberalizem je bil, ki je tedaj leta 1867 v Avstriji svoj cvet razvil. Konservativizem ga je sicer skušal prerasti, toda liberalci obrnili so se do Madjarov, katerim so polovičarsko samostojnost obljubili, če jih tolikanj podpró, da jim liberalizma ne bo slana vzela. Ma-djari so to obljubili in mir besedi je bil takoj. Le vsakih deset let sklenili so ponoviti državno pogodbo, na katero se polovičarski dualizem opira in tega se še dandanes drže. Ravno letos pride zopet ponovitev tiste državne pogodbe na vrsto, ktera nam bo zopet

za deset let gospodarstvo utrdila. Tužna Avstrija, da mora od obroka do obroka si le svoje podloge iskati ter pogodbe sklepati le spet za nekoliko let. Avstrija je v resnici država na odpoved, pripravil jo je pa do tega peklenski liberalizem in pomanjkanje vsakega domoljubnega patriotizma.

V *ogerskem državnem zboru* se je za-čela 10. t. m. podrobna debata o domobranu. — V gospodski zbornici so sprejeli postavbo za grajenje vojašnice za mestno redarstvo.

Vnanje države.

Konsistorij bodo imeli *sv. oče v Rimu* meseca junija in sicer javnega 7., tajnega pa 10. junija. Imenovali bodo 6 kardinalov in ti so: Teo-doldi, hišnik pri sv. očetu, potem nadškofje v Rheims-u, Rens-u, Sens-u, Baltimori in Quebec-u, toraj dva v Ameriki. Prekonizacija nuncijev v Ma-dridu, Parizu in na Dunaju za kardinale je odred-jena za konzistorij v septembru. Pravijo, da bodo sv. oče govorili o vrnavanju miru v Nemčiji.

Dve, skoraj bi rekli, *največji velesili v Evropi*, segli ste si v roko, da hočete od slej na dalje obe le za mir skrbeti. Prva od teh dveh, ka-toliška cerkev, ustanovljena je že za ohranjenje miru; ona se le primorana bojuje, če prav nerada. Druga je pa od konca do kraja bojovita država, ki se je od boja zredila in velika postala. Prusija, oziroma Nemčija, bi še dandanes ne bila to, kar je, če bi se ne bila ustanovila na padlih človeških truplih in če bi se ne bila zlepile s človeško krvijo, v kateri sta se železo in jeklo namakala. V svoji ošabnosti ravno iz Francoskega se povrnivša Nemčija l. 1871 po pridobljenih zmagah sama sebi ni več verjela, da je še kdo na svetu, ki bi ji bil kos. Šla je toraj in čez malo časa napovedala boj, srdit boj katoliški cerkvi, boj, ki je trajal celih trinajst let. Mislila je, da, če je Francoze vgnala v kozji rog, se ji bo tudi posrečilo, katoliško cerkev vgnati. Kakor smo že rekli, trinajst let borila sta se Rim in Berolin, silo-viti velikan Bismark in ponižen David Leo XIII. Konečno se je pa vendar le železnemu možu jeklo in železo skrhalo in prišel je sam ter prosil za mir. Mož, ki ima še sedaj po celi Evropi prvo besedo, prišel je k sv. očetu in mu je ponudil roko za mir in spravo. Da v Rimu take ponudbe niso odbili, razume se pač samo po sebi. Znamenito je pri vsem tem le to, da je ošabnež Bismark spoznal, da cerkvi božji ni kos in ji ne bo! Res še ni vse, kakor bi imelo biti, a ker je na eni strani dobra volja, se na drugi tudi vé prijenjati.

„Pol. Corr.“ javlja iz *Belega grada* o iz-palnih volitvah naslednje: 61 je izbranih napredne stranke, 44 radikalcev, 10 liberalcev, na petih krajih volitev ni izvršena, v enem kraju je volitev razgla-sena nepostavno; tem nasproti pa javlja „Wr. Allg. Ztg.“, da je opozicija dobila veliko večino in da bode ministerstvo odstopilo. — Počakajmo, kdo res-nico govori, se bode že zvedlo.

V včeranjem listu smo na kratko omenjali, da se katoliki na *Laškem* ne bodo vdeleževali volitev za v parlament. Sv. oče so jim tako nasvetovali. Zakaj to? Zato, ker so prepričani, da laški parla-ment toliko časa ne more imeti poštenega značaja, dokler se večno mesto Rim ne povrne svojemu pra-vemu posestniku, namestniku božjemu. Zato se mora pa poprej mir skleniti med državo in cerkvijo, kar bode pa le tedaj mogoče, ako se državna oblast umakne cerkveni in se preseli v kako drugo mesto. V resnici nezapopadljivo je, kaj je ravno v Rim laško vladlo vleklo, kjer še kraljeve palače ne bi imela, naj bi ne bila papeža zato oropala; saj ima vendar Benetke, Milan, Turin, Napolj in druga slo-veča mesta na razpolaganje. Za državo, kakor je ravno Laška, od treh strani od morja obdana, bi vendar marsiktero mesto za rezidenco bilo bolj pri-pravno, kakor Rim. Rim naj se zopet papežu povrne, čegar last je že čez tisoč let, in katerega papež tudi

odstopiti ne more, kakor to zamorejo drugi vladarji, in od Italije bode odvzeto prokletstvo božje, ktero jo sedaj očitno tare in vničuje.

V spodnji zbornici v *Londonu* zahteval je včeraj Gladstone drugo branje irskega vprašanja, ter rekel, da takoj ne zahteva razprave. Za pet dni naj se preloži in potem začne. Govoril je dve uri in pobijal ugovore proti irski „billi“. Ta „bill“ je pred vsem potrebna, in nima v sebi takih nevarnost, kakor sedanje stanje Irske. Tudi Parnell ne išče drugega, nego avtonomijo za Irsko. Gladstone kaže na dobre vspehe avtonomije v Kanadi. Tamošnji prebivalci so bili veliki nemirneži, dokler niso dobili svoje vlade. Bolj obširno je razložil svoje bojazni, ako ostanejo irski članovi še dalje v angleškem par-lamentu. On hoče prijenjati, karkoli je mogoče, in pri posvetovanji o skupnih zadevah poklicati irske zastopnike, naj se za tak slučaj iz angleškega in irskega parlamenta volijo zaupni možje.

Kortesi (državni zbor) so se začeli 11. t. m. v *Madridu*. Sagasta je prebral prestolni govor. V njem se navajajo postavbe v prid delavskega stanú, nadalje reforme o socijalizmu in gospodar-stvu, razširjenje zasebnih političnih pravic, preosnova vojske in mornarstva, varnost v proračunu. Kraljica se nadeja, da bodo vse stranke prizadevale se za ohranjenje miru.

Ker smo včeraj zopet nekaj o *Egiptu* poro-čali, naj danes še nekaj dostavimo. Egipt je bil svoje dni, in tega ni še tako davno, prava molzna krava Evropejcem, ki so tjejak hodili po kupčiji, ali pa, ki so se ondi stalno naselili in kako obrt pričeli. Vsak je obogatel. Le škoda, da so to molzno kravo dobili poslednjič sebični Angleži popolno v svojo oblast, in ktero so si tudi kar osvojili. Od te-daj začena se tudi vsa revščina, ki je nad to nek-daj tako bogato deželo prišla. Sicer pa tudi dan-danes ni še tako hudo, kakor je svoje dni dobro bilo. Poprej namreč se je vse preveč v jasnih bar-vah slikalo, danes pa nasproti se nam predstavlja vse preveč v sajasto-črnih. Ako bi na blagostanje dežele sklepali le iz carine, bi lahko rekli, da se je Egiptu že na bolje obrnilo; kajti leta 1882. dobili so carine 795.835 funtov šterlingov, lansko leto pa 918.802 funtov; so toraj za 112.965 funtov na boljsem, ali za okroglih 15%, kar je izvestno veliko. Iz tega se dá sklepati, da si je trgovina zopet kvišku pomagala, in res se je pomnožilo uvaževanje, kakor tudi izvaževanje blaga v deželi Faraonov. Če bi sedaj kako pametno politiko vpeljali, bi zopet lahko kmalu do blagostanja prišli.

Izvirni dopisi.

Iz *Postojne*, 11. maja. († Dr. Rudolf Glo-bočnik.) V petek, 7. maja, zaspal je v Gospodu dr. Rudolf Globočnik, sin vrlega svetnika c. kr. deželne vlade v Ljubljani. Pokojni je bil čistega značaja, najboljšega duha, veren katoličan in vnet domoljub, da mu je na daleč iskati ena-kega. Bolehal je dolgo, že pet let semkaj je vedno tožil, da se mu je zaredil neki črv v pljučah, ki mu spodjeda mlado življenje. Iskal je zdravlja v Gleichen-bergu, Gorici in razven Avstrije v južni Italiji, Franciji itd., a ni bilo zdravlila niti podnebja, da bi mu bilo zamoglo vrniti prelubo zdravje.

L. 1883 postal ja doktor prava; od istega časa služboval je v Trstu pri c. kr. finančni prokuraturi do pretečenega poletja — dokler je zamogel. Da bi se odpočil, prišel je k svojemu očetu v Postojno in v jeseni preselil se je z njim v Ljubljano. Moči

„Ad huc tamen circumdant retes tuas, ut capiant, qui insidiis diabolicis erupti sunt. — Ad huc et viribus infernalibus, domine illustrissime!“

„Non nobis, — non nobis, Domine, sed no-mini tuo da gloriam!“

Ta mož v črnem oblačilu akoravno Španec, se je česko vendar naučil; toda z gospodom kancle-rjem ni drugače govoril, kakor latinski.

Takrat so celó po cerkvah pridigali po Českem latinsko in poslušalci so iz ponase in izrazov na obličji pridigarjevem lahko uganiли obseg gorečega govora, dasi niso niti besede razumeli.

Mladi Harant tudi v ti visoki družbi ni mogel priti k besedi. — Korak njegov je bil nekako pre-več omahljiv, kakor bi hodil po razoranem polji o največji suši. In presekani, mnogokrat samo jedno-zložni odgovori so pričali, da je res utrujen in da potrebuje počitka.

Grof Millesimo je bil tudi nekam čmeren, raz-dražen in žena njegova zasledovala je z bistrim očesom vsako najmanjo premembo na obrazu Ha-rantovem. Zdel se ji je, kakor bi prišel ob um.

„Bodite brez skrbi, milostljiva grofinja; dva pohoda naša zadostujeta popolnoma. Naši leki so

najboljši! — Človeške duše so preveč vredne, da bi za-nje ne imeli skrbi!“

Grofinja Millesimo se je za to ponudbo hva-ležno priklonila. Storil pa je to tisti, katerega smo pred trenutkom videli govoriti s kancleajem Sla-vatom.

Gostje razšli so se prav pozno po polunoči; grof Millesimo še sitneji in čmernej, kakor je prišel, je mogel z gospodom kancleajem govoriti samo ne-koliko običajnih dvorljivih besedi, kaj zaupnega ni bilo nikakor mogoče, ker je bil obletovan od celih rojev lizunov, sitnejših kakor muhe ob soparnih dnevih. Hotel mu je pa povedati, da misli dati svojo hčer mlademu Harantu in zraven poprašati, kaj mislijo na dvoru o tej zaroki. Gospod kancle-er že jutri odide iz Prage in v Prago pride, sam Bog vé kedaj. Sicer bode tudi mogoče pisati; toda drugače se govori in drugače piše.

Vzgleadni ženin je tudi nazaj gredé molčal, tako, kakor bi res pustil glavo pod streho čarodej-nega dvorca, o katerem je nekaj njegov sluga omenil mladi grofici. In besed, ktere je danes za odhodnjo govoril, niso niti razumeli. Bil je ves spremenjen. Najbolj vroče besede mlade plemenitašnje ga niso

mogle ogreti. Zdelo se je, da niti ne posluša, ker na njena vprašanja odgovarjal je komaj na tretje ali četrto. Povabilo pak, da bi blagovolil iti k po-čitku na grofov dom, odbil je naravnost, tako, da je razžalil celó starega gospoda.

„Probuja se v njem stara kri! — Niso ga toraj še predelali!“ izustil je grof stopaje po hodnikih, obloženimi s težkimi šarenicami, proti svojim so-banam.

„Jak mu hočem, oče, to kri predelati jaz! — Naredila bom, da se mi bo okoli prstov ovijal! — Posrečilo se mi to ni samo enkrat!“

„Vem, da si čarodejka! — Toda, ali bi ne bilo bolje, Teresitto, da bi pretrgali že zavoljo da-našnjega dne z njim vse dosedanje razmere? — Da bi nazadnje vendar-le ne trpeli čast naša in naše dobro ime!“

„Ste pozabili, oče moj, da se mora ime našega rodú svetiti kakor solnce? Ste pozabili, oče, kako bode naš grb povišan med prve v celi državi?“

Hči ne čakajoč odgovora je poljubila očeta na čelu in odletela, kakor bi jo nesle peruti, v svojo spalnico.

(Dalje prih.)

so vedno bolj pojemale; mislil si je, da mu bode Gorica milejša, nego Ljubljana in preselil se je s svojo gospico sestro tje, ali žalibog tudi tu napredovala je bolezen — jetika, dokler mu ni pokončala nadepolnega življenja.

V Postojni počiva njegova mati, zato si je želel, da ga pokopljejo zraven nje; želja se mu je izpolnila. V ponedeljek pripeljali so mrljca z zmešanim vlakom na Postojnski kolodvor, od koder so ga istega dne ob 4. uri popoldne prenesli v slovesnem, lepem sprevodu na tukajšnje pokopališče. Pokopal ga je prečast. g. dekan Hofstetter z azistenco sedmih duhovnikov, med drugimi prečast. g. Nakus, duhovni svetnik iz Planine pri Vipavi, ter preč. gospoda nadžupnika dr. Sterbenc in Sajovic.

Pogreba vdeležil se je visokorodni gosp. baron Winkler, potem pokojnega prežalostni oče, brat dr. Vladimir, sestra Emilija, vitez Schwarz, grof Lanthieri, c. kr. deželni živinozdravnik g. Wagner, kmetijske podružnice predsednik gosp. Zevnik, gospodje uradniki Postojnski, nadžupan g. Vičič z odborniki, Čitalnica domača z zastavo, učiteljstvo, dosta županov okraja Postojnskega, zlasti Vipavskih; požarne brambe: Vipavska, Postojnska in Otoška, ter nad 2000 žalujočega občinstva, med katero je razdelil blagi gospod vladni svetnik nad 400 sveč. Vencev našli smo 16, ktere poklonili so mu oče, brat, sestra, sorodniki, prijatelji, sošolci, ki so pokazali z drugimi, kako drag bil jim je pokojni Rudolf.

Bog mu daj večni mir, kterega si je zaslužil s svojim lepim, krščanskim, angeljskim življenjem.

S Št. Vida nad Ljubljano, 11. maja. Včerajšnji dan je bil pri nas nenavadno živahen, a žal, da je bil povod tej živahnosti tako žalosten. Obrazi tudi niso bili veseli, marveč z vsacega je gledala tužnost. Bilo je namreč materi zemlji izročiti truplo moža, kakoršnih nima vsaka vas, tudi naša ne, namreč truplo prerano, še le v 32. letu njegove starosti po neprizanesljivi smrti pograbljenega gosp. Valentina Zakotnika. Nepričakovana novica o njegovi smrti pretresla je vsacega, kdor ga je poznal, in komaj so Št. Vidski zvonovi odpeli mu prvo mrtvaško, že so hrumeli njegovi mnogoštevilni znanci in prijatelji skazovat mu zadnjo čast, bodi si z venci in trakovi, bodi si s solzami, pokropovanjem in gorečo molitvijo. Kmalu se je nabralo najkrasnejših vencev lepo število, med temi enajst s krasnimi trakovi in napis. Ker jih je mož vreden bil, bodijo tu našeti.

Prvega mu je dala vdova, s katero sta bila poročena še le tri mesece; drugega dva brata, izmed kterih je prvi župnik v Istri, drugi občinski svetovalec in načelnik krajnega šolskega sveta v Šiški; tretjega č. g. župnik, poznajoč zasluge ranjcega za ondoto farno cerkev in njeno lansko osemstoletnico; četrtega katoliško društvo rokodelskih pomočnikov kot predsedniku varuhov društvenega premoženja; dalje čitalnica svojemu tajniku, rodovina Belčeva sorodniku, veteransko društvo Ljubljansko svojemu udu, razen tega društvo pevcev in razni drugi znanci. Iz tega že je razvidno, kako neumorno in vsestransko delaven je bil ranjki.

Ko se je bližala ura pogreba, videl si prihajati in voziti se ljudi raznih stanov od bliže in dalje proti Št. Vidu, ki je bil tudi do malega ves na nogah; kaj bi ne bil? Saj je hotel vsak skazati zadnjo čast Šentviščanu, ki je bil eden prvih mož, če ne res prav prvi!

Pogreb je bil sijajen, kakoršnega Št. Vid že dolgo ni videl. Šlo se je deset gg. duhovnikov z raznih krajev, med njimi tudi č. g. o. Kalist Medič, gvardijan Ljubljanskega frančiškanskega samostana, veteransko društvo Ljubljansko je prišlo v paradi v precejšnjem številu z zastavo in s svojim načelnikom g. Mihaličem, razen tega pa še veliko gospode iz Ljubljane in okolice. Ko so ob 10. uri jutraj zapeli zvonovi, vzdignil se je lep in dolgi sprevod z gg. duhovniki, društvi in njihovimi zastavami, kterih je bilo troje, z nosilci vencev in trakov ter dolgo vrsto pogrebcev z raznih krajev. Šel je po cesti navzgor do križa ob razpotji proti Vižmarjem, potem se obrnil nazaj proti cerkvi, kjer je bilo potem mrtvaško opravilo. Pred hišo so mu bili vrli Št. Vidski pevci odpeli poslovnico kaj ginljivo. Po končanem cerkvenem opravilu podalo se je vse k črni jami, ktera je hotela imeti to prezgodnjo žrtev. Oddonele so molitve, utihnil tako strašni hrup lopat, oddonela je tudi zadnja pesem pevcev svojemu iskrenemu in požrtvovalnemu udu, odpeli so žalostni zvo-

novi in — naš Tine je bil v mirni postelji v hladni zemlji. Naj mu bo lahka!

Kaj pa je bil naš Tine, da tako žalujemo po njem? Kdor tega še ne vé, izvé naj tu v kratkih besedah:

Gosp. Valentin Zakotnik je bil eden tiste redke vrste mladenčev, ki se ni vdal liberalnim valovom sedanjega časa, ker čeravno zeló izobražen, ostal je zvest in vnet veri in narodu, v tem obziru se sme priporočati marsikomu v izgled. Kedar je šlo za versko in narodno čast, bil je na nogah podnevi in ponoči, žrtvoval je trud in denar, vstrašil se ni česar. S tem si je pridobil spoštovanje od vseh strani, kakoršnega si težko kdo pridobi s tako mladimi leti. Kaj je storil za lansko cerkveno osemstoletnico, kaj pa za narodna društva v Št. Vidu! Kjer je bilo treba kake požrtvovalnosti, on je bil prvi in to morda celó na škodo svojemu zdravju.

Zdaj žaluje za njim Št. Vid, posebno pa plaka nevtolažljiva rodbina, soproga, dva brata in nevtolažljiva sestra. Kaj bi ne! Saj tacega soproga, brata in svaka nima vsaka družina in ko bi mu ne bila neizprosljiva smrt s svojo koso prekosila niti življenja, kaj bi bil še postal! Vendar — Bog je vkretil in človeku ne gre godrnjati nad njegovimi vkrepi.

Sprejmi toraj, dragi prijatelj, te vrstice kot moje zadnje poslovlilo; prvo poslovlilo so bile moje solze ob tvojem mrtvaškem odru in kapale so tudi na črno zemljo, s katero so te odeli. Naj ti bo lahka!

Iz Doba, meseca maja. (Sadite vrbe! — Nesreči.) Poprejšnji naš potovalni učitelj priporočal je večkrat, da bi po Kranjskem začeli saditi vrbe za pletarijo. To res ni slaba misel. Vrba raste po močvirjih in nerodovitnih krajih; ni je treba oskrbovati, — le mladike se porežejo in prodajo. Ali ni to dobiček skoraj brez truda? — In če se sploh splača saditi vrbe, splačalo bi se posebno za naš kraj. Saj je znano, da v Beričevem se malone vsa vas živi s pletarijo. Delajo jerbace, košarnice itd. Za šibice jim gre zdaj trdo. Daleč morajo po nje hoditi na tujo zemljo, in gospodarji so nevoljni. Ko bi pa nerodoviten svet ob Savi vsakdo po svojem obsadil z vrbovjem, ne bi jim bilo treba sitnosti in zamude z iskanjem. Tudi bi se ta obrt potem lahko bolj povzdignila. Naj bi se šel ta ali oni kam učiti umetnejše pletarije, bi potem vašane lahko doma učil, in Beričanje bi se kmalo prepričali, da bi bila njihova vas lahko trdnja, kakor je zdaj. Kakor je zaslovelo v Domžalah slamnikarstvo, tako bi v Beričevem pletarstvo, ko bi umen podjetnik skrbel za prodajo in za spečevanje robe. — Naš gosp. župnik Jarec posadil je letos nad 5000 vrbovih sadik. On bo imel od vrb poleg šibice še ta dobiček, da mu bodo služile za plot. Rojaki, posnemajte gospoda!

Naj naznanim starišem v svarilo še dve nesreči, ki ste se v teku enega tedna pripetili. Včeraj pokopali so tu otroka, ki se je v hosti pri ognju sežgal, nekaj dni poprej pa drugoga, ki je prišel pri grajskem malnu pod kolesa in našel smrt v hladnem valovji ondukajšnjega potoka Malenšice. Morda ob priliki še kaj poročam, če je drago.*)

S Krke, 9. maja. („Krški raki.“) Ker smo ravno v tistem času, kterega so se nekdanji Krški rakarji najbolj veselili, Vam hočem o tem nekoliko vrstic zapisati. Najbolj so nekdanj častilci rakov čislali tiste mesece, ki nimajo črke „r“ v besedi, in ti so: maj, junij, julij in avgust. Kaj ponosni so bili takrat tudi Malo- in Veliko-Lešani, ker v omenih vaséh je bilo največ rakarjev. Če si vprašal ravno prišlega iz Ljubljane: „No, kako ste kaj barantali z raki?“ si dobil odgovor: „Dobro, dobro! Bog daj dosti rakov, potem bomo Lešani že tihi!“ Kako pa je zdaj? Marsikak rakar, ki je prej dobro in zadovoljno živel, mora sedaj kruha stradati; toraj res velika škoda in nesreča, da so vsi raki pocepali. Več let je že od tega, in še sedaj ni čuti, da bi kdo kterega vjel. Tudi po stranskih potocih ni nobenega; le v Potoškem potoku se jih še precej veliko nahaja. Iz tega potoka so že nekteri dobili mnogo rakov, ter jih spustili v druge potoke in v Krko, a kmalo ni bilo za njimi ne duha ne sluha. Koliko časa bode še trajala ta kuga, kdo vé? Bral sem že v časnikih, da ne morejo najti vzroka te uime, jaz povém enega, in menim, da bode mi marsikdo pritrdil za menoj. Večkrat smo videli krške rakarje, ki so po stranskih potih ribe lovili; a kako? metali so v vodo omotico, ktera je ribe omamila, da niso mogle plavati, in tako so jih lahko lovili, a potem

*) Lepo prosimo.

Vred.

pa rakom v hrano dajali. Mar-li ni mogoče, da so se tako raki ostrupili, ter je prišla kuga čez nje?

Naj mi bode dovoljeno, še nekaj opomniti; namreč, da Krški rakarji so veliko rakov nalovili po stranskih vodah, a potem za Krške rake prodali. Začela se je bila pa tudi huda vojska zavoljo tega v takoimenovanim Višnjiskem (Višnjegorskem) potoku. V tem potoku je bilo prosto vsakemu, rake loviti, že od nekdanj, a pred nekaj leti naletel je bil neki mož na velike sitnosti. Nekdo ga je bil zatožil gosposki, da rake krađe v Višnjiskem potoku tistemu, ki ga ima v zakupu. Kje in kdaj da se je dal ta potok v zakup, ni vedel živ človek v okolici, zarad tega mož tudi ni mogel odškodnine tirjati. Rakar pa je bil s zaporom sodnijsko kaznovan. A vprašanje nastane: Če za zakon ni nikdo vedel, če odškodnine ni mogel tirjati, kako je mogel rakar zaprt biti? Če je pa dozdevni zakupnik mogel svoj zakup dokazati, zakaj bi ne bil mogel tirjati odškodnine? Kdo vé, kako se iz tega precepa pride?

Pa še nekaj. Od okrajnega glavarstva v Litiji se nam je oklicalo 11. aprila, 2. in 9. maja, da ima vsak posestnik pravico, ako mu kdo po njegovih delih kozé pase, kozo vzeti in zarubiti, ako pa tega ne more storiti, da ima tudi pravico kozo vstreliti. Kaj hvalevredna postava je to za kmete; kolike škode so napravljale kozé po naših gozdih, in še več kozji pastirji, ni se jim smilil najlepši hrastič, kteri je kozam odrasel, da bi ga ne posekali in tako popolnoma pokončali po gozdih — a še skoro bolj potrebne postave pogrešamo. Golobe, klunjače in sploh zverinjadi pokončujejo lovci; druge male ptice lové otroci v zanjke in tudi jih preganjajo ptice vjede. Edino vrane so proste vsih nezgod, njih nikdo ne pokončuje in jih tudi ne sme. Ravno vsled tega, ker jih nikdo ne sme pokončavati, se jih je zaredilo toliko, da je groza! Ubogi kmet zdihuje pred njimi o setvi in o žetvi. In če jih o setvi vedno ne straši in ne podi iz njive, mu vse pokončajo; ako pa še obvaruje setev, mu koruzne stroke vse razkosajo in pokončajo. A ne zgodi se nič zoper to nadlogo; naj bi se kmetom dovolilo, da smejo te škodljivke pokončevati, kolikor jih morejo. Gotovo bi se revežu marsikteri vagon koruze prihranil.

Domače novice.

(Preč. gosp. Andrej Drobnič), Šmarijski dekan, kteri je vsled hudega vdarca, ki ga je nesrečno zadel, skozi šest tednov v tukajšnjem stolnem „farovžu“ prebival, je toliko okrevaj, da se je mogel danes povrniti domu v Šmarje. Želimo mu iz srca, da bi ga sveži deželni zrak skoraj toliko okrepčal, da bi zamogel tudi svoje dela pričeti in zvrševati. — Pri tej priliki imamo opomniti, da se malokedaj prigodi, da bi kako župnijo ob enem tolika nesreča zadela, kakoršna je ravnokar bila Šmarijsko. Gosp. dekan, ki se je od doma še ves vesel podal, boril se je s smrtjo skoraj večinoma v času šestih tednov oddaljen od doma. Med tem ponesrečil se je bil tudi edini tamošnji duhovnik g. kaplan in (do tretjega gre rado) g. učitelj iskal si je zdravja v tukajšnji bolnišnici, a danes, ko je tudi g. kaplan že tolikanj ozdravel, da je priti zamogel v Ljubljano, vračajo se vsi trije zopet na svoj dom. Bog jih spremlja ter jim dodeli zopet ljubo zdravje.

(V Elizabetišči) je bil včeraj popoldne občni zbor; natančni popis objavimo jutri.

(Pobiranje doneskov za zgradbo „Narodnega Doma“ v Ljubljani.) Po nekoliko daljšem presledku se nam nudi zopet prijetna prilika spregovoriti o večjem številu razprodanih knjižic in napraviti nekaj opazek, ki bi ne utegnile biti brez vsake premembe. V najnovejšem času smo dobili šest razprodanih krajevarskih knjižic, tako, da je njih število narastlo sedaj na 73, od teh so tri iz Ljubljane (št. 437, 79 in 360; poverjeniki gg.: G. M., E. Ž. in dr. V. G.); jedna iz Kamnika (št. 121; poverjenik g. J. L.); dve pa zopet iz Vrhnike (št. 394 in 395 pod poverjenikom g. J. G., ki jih je spečal že 8). Večje pozornost zaslužita zadnje dve knjižici; jedno njiju so kupili Vrhniki učitelji, drugo pa častita Vrhnika duhovščina. Slava njim! Tako je Vrhnika, ki stori za „Narodni Dom“ primeroma več kot Ljubljana sama, za „Narodni Dom“ pri vseh stanovih prva. Da bi jo drugi kraji hoteli le nekoliko marljivejše posnemati! Gospoda, potreba „Narod-

nega Doma" se čuti od dne do dne močnejše. „Ljubljanska čitalnica“ bo morala prostore, v katerih je bivala nad dvajset let, prav v kratkem zapustiti. „Glasbena Matica“, zavod, ki dobiva vedno širšo podlago, ki se marljivo trudi svoje namene po moči dosežati, ki šteje od dne do dne več ukažljivih in marljivih gojencev, je s stanovanjem v vedni zadregi. Kar velja o imenovanih dveh društvi, velja več ali manj tudi o drugih narodnih društvi, ktera si, raztresena po vseh koncih Ljubljanskega mesta, le za silo jedno družemu pomagajo, ktera bi pa koncentrirana izvrstno vspevala. — Neke jako originalne ideje nam je še omenjati, na katero nas je opozoril prijatelj našega podjetja. Pravi, da bi kazalo prodajati slamice od viržink in v tem posnemati druga društva. Sam si upa nabrati vsako leto 1000—2000 komadov. Stvar bi ne bila tako napačna, če se pomisli, da je postala „viržinka“ med Slovencem tako tipična, kakor „kratka“, in da že močno izpodriva običajno „pipo“. Le na Kranjskem že se izkadi vsako leto po več sto tisoč viržink. — Če dostavimo, da smo dobili tudi več donoskov, nabranih na desetkrajcarske knjižice, in se prav toplo zahvalujemo vsem vstrajnim nabiralcem — poverjenikom in darovalcem, ter izrekamo gotovo nadejo, da bodo našli obilo posnemalcev, smo, menimo, svoji prijetni dolžnosti zadostili.

(Prve češnje) prišle so danes na Ljubljanski trg. Dobivajo se po tri za krajcar.

(Razpisana je) notarska služba v Trebnem na Dolenjskem. Prošnje c. kr. notarski kamori v Ljubljano v teku štirih tednov.

(Tretja učiteljska služba) v Srednji vasi na Kočevskem razpisana je do 6. junija. Nese 400 gl. Šola je trirazredna. — Ob enem razpisuje se tretja učiteljska služba na trirazrednici v Dobrem polju. Prošnje za vsako do 6. junija c. kr. okr. šolskemu svetu v Kočevju.

(Poročil se je) v ponedeljek gosp. Janko Gračiček, posestnik in trgovec v Zalogu pod Ljubljano, z gospico Marijo Knafličevo iz Šmartna pri Litiji.

(Slana) je tudi po Štajarskem skoraj tretjino vina vničila.

(Darila za lepo govejo živino) delila so se minuli ponedeljek v Postojni, kamor so živinorejci prignali 7 bikov, 39 krav in 31 junic. Kakor se nam sporoča, je bila prignana živina vrlo lepa in večinoma muricodolskega plemena. — Darila so prejeli sledeči gospodarji, a) za lepe bike: Peter Kraigher iz Hraš, Janez Korče iz Hotederšice, Anton Kovšca iz Planine in Anton Franetič iz Dolenje vasi. b) Za lepe junice: Anton Gnjezda iz Unca, Jozefa Zadnik iz Koč, Janez Kobal iz Slapa in Janez Posega iz Stare vasi. c) Za lepe krave: Anton Jeršan iz Unca, Tomaž Tolazzi iz Logatec, Alojzij Lavrenčič iz Postojne in Josip Brus iz Logatec.

(V Kolpo je padel) letos spomladi M. Spudič iz Reštovcev in bi bil utonil, ko bi ne bil vrli B. Čulik iz Radovič takoj ponj skočil in ga rešil. C. k. deželna vlada priznala mu je zarad tega 26. gold. 25 kr. postavne nagrade.

Telegrami.

Dunaj, 12. maja. Umrli je član gosposke zbornice baron Fluck Leidenkron.

Atene, 12. maja. Havas piše: Nova ministerska lista ni še stalno določena. Prej ko ne se bo novi kabinet danes sestavil, če ne pride kaj izvanrednega vmes. Novi ministri bodo prisegli, potem pa takoj razoroževanje pričeli.

Atene, 11. maja. Gledé ministerske krize se čuje, da je razven Rikakisa tudi Sotiropulos pripravljen prevzeti nov kabinet. Kralj se bo danes odločil. Kamora se snide še le v desetih dneh.

London, 12. maja. Dolenja zbornica je odklonila s 117 proti 62 glasom od vlade pobijani predlog, naj bi se smrtna kazen odpravila.

Umrli so:

8. maja. Marija Gičtaler, dekla, 20 let, vročinska bolezen. — Frane Erpič, delavec sin, 3 mes., Ecolampsie. — Matevž Rahunc, goščak, 46 let, jetika. — Mihajl Jakop, goščak, 60 let, pljučnica.

V bolnišnici:

9. maja. Kristijan Križnar, krojač, 23 let, Peritonitis. — Gregor Križnik, delavec, 39 let, jetika.

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Jerič.

Tuji.

10. maja.

Pri **Maticu**: Rudolf Buehler in Jožef Meller, trgovca, iz Trsta. — Karl Uranitsch, tovarnar, s soprogo, iz Gradea. — Dr. Henrik Posener, odvetnik, iz Gradea. — Jožef Merk, c. k. okrajni glavar, iz Kranja.

Pri **Stonu**: Anton Hopp, zasebnik, z Dunaja. — Morie Karpeles, potovalec, iz Praga. — C. Stecher, zasebnik, iz Trsta. — Mat. Gračič, enoletni prostovalec, iz Raguze. — Ignacij Rack, c. k. davkarski uradnik, s soprogo, iz Celovca. — Aussee, c. k. poštar, iz Krškega.

Pri **Južnem kolodvoru**: B. Kornauth, predstojnik usmiljenih bratov, iz Linea. — Adolf Goriup, zasebnik, iz Gorice. — Dr. M. Godec, zasebnik, z družino, iz Toplice.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	731-23	+15-0	sl. zap.	jasno	
11. 2. u. pop.	730-53	+19-0	sr. zap.	del. jasno	0-00
9. u. zveč.	730-61	+12-0	sr. zap.	del. jasno	

Deloma jasno in veter. Srednja temperatura 15-3° C., za 2-2° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

12. maja

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 20 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	85 " 35 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	114 " 90 "
Papirna renta, davka prosta	101 " 70 "
Akcije avstr.-ogorske banke	876 " "
Kreditne akcije	281 " 80 "
London	126 " 60 "
Srebro	" " "
Francoski napoleond.	10 " 08 1/2 "
Ces. cekini	5 " 94 "
Nemške marke	61 " 95 "

Zitna cena.

Pšenica banaška 1 hlkt. 8 gl. 25 kr., — domača 6 gl. 76 kr. — Rž 6 gl. 10 kr. — Ječmen 4 gl. 95 kr. — Ajda 5 gl. 61 kr. — Proso 6 gl. 27 kr. — Turšica 5 gl. 61 kr. — Oves 3 gl. 63 kr.

Poštna zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomestu vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovcu preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kočevju preko Velikih Lašč vsak dan ob 1/2 7 zjutraj.

V Kamniku vsak dan ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.

Na Ig ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz Polh. Gradca in Dobrove vsak ponedeljek, sredo petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.

Naznanilo in priporočilo.

Udano podpisani dovoljujem si prečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu naznanjati, da se moja

knjigoveznica

od 10. maja t. l. nadalje nahaja na sv. Petra cesti št. 6, nasproti gostilne pri „Avstrijskem cesarju“.

Priporočam se vsem, da me v novem stanovanju podpirati blagovolijo, kakor so me do sedaj. Skerbel bodem naročnikom vselej naglo in dobro postreči. Priporočam se prečastiti duhovščini za prevezovanje „Missale Romanum“, „Brevijev“ in vseh drugih liturgičnih knjig; učiteljem in čitalnicam za vezanje šolskih in knjižničnih knjig; uradnikom in županijam za vezanje uradnih knjig. Vnanjim naročnikom pripravljem sem pri večjih pošiljках povrniti vožne ali druge stroške; Ljubljanskim naročnikom pa, katerim čas ne dopušča zaradi oddaljenosti tu sem priti, pridem ali pošljem sam po delo, naj mi le po dopisnici ali kakor si bodi, naznanijo dan in uro, kdaj da pošljem, ali pridem po delo. Vedno bodem pripravljen, vsako, tudi najmanjše delo prevzeti in ga ročno izvršiti. Konečno se priporočam tudi še za galanterijska in kartonažna dela z zagotovilom nizke cene in ličnega dela.

Z odličnim spoštovanjem

Fran Dežman,
bukvovez.

(1)

St. 8191

Razglas.

C. k. m. d. okr. sodn. v Ljubljani naznani:

K zapuščini 20. aprila 1886 umrlega župnika **Lovrenca Mazika iz Černuč** spadajoči fundus instruktus: hišno, sobno, kuhinjsko orodje in gospodarske reči, vsa živina, obleka, perilo, knjige i. t. d. se bode

13. maja 1886

ob 9. uri v farovžu na Černučah pri očitni dražbi tudi pod cenilom proti takojšnjem plačilu prodajalo.

C. k. m. d. okr. sodn. v Ljubljani,
dné 8. maja 1886.

Krasne podobice in molitveni lističi,

ktere ima v zalogi

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

Spomini prve svete spovedi:

1. Svitli (bronzirani) 100 kom.

2. Črni 1.—

Spomini svete birme:

1. Svitli (bronzirani) —80

2. Na debelem papirji z lepim oljnatim tiskom (brez teksta) 7.—

Spomini prvega sv. obhajila:

1. Svitli (bronzirani) —80

2. Črni 1.—

3. Pobarvani 2.50

4. Na navadnem papirji lepo pobarvani 3.60

5. Na čipkastem papirji z lepim barvenim tiskom 4.50

6. Na debelem papirji z lepim oljnatim tiskom 7.50

7. Ravno tiste na še lepšem papirji 8.—

8. Veča oblika za okvir 10.—

9. Lep ksilografični barvotisk: „Kristus s presveto hostijo“ po načrtu baroninje Oer, v veliki obliki za okvir 25.—

Molitve, ktere naj se z mašnikom vred opravljajo po vsaki tihi sv. maši 3.—

Kratke molitve in zdihljaji 3.—

Zaveza Marijine ljubezni ali velika bratovščina prečast. Device Marije 1.—

Sv. Ciril in Metod 1.50

Bratovščina naše ljube Gospé 3.—

Jezus! usmili se mene 1.50

Bratovščina sv. Dizma 3.—

Bratovščina presv. Sreca Jezusovega 1.50

Bratovščina sv. brezmadežnega Sreca Marijinega 1.50

Glej to Sreca, ktero je ljudi tolikanj ljubilo! 4.—

Nadbratovščina Matere Božje Marije Tolažnice 1.50

Bratovščina Božjega Sreca Jezusovega 1.50

Apostolstvo molitve 1.50

Listek bratovščine živega rožnega venca 1 roža — 15 listov 60 kr.

Razun tega imamo jako lepo, na kartonu v barvah tiskano podobo Jezusovega Sreca, z rinčico, da se lahko na steno obesi. Okoli Sreca je napis: „Stoj! Sreca Jezusovo je z menoj!“ — Pridi k nam tvoje kraljestvo!“ Spodaj: „Blagoslovil bom hiše, v kterih je podoba mojega sv. Sreca izpostavljena in česna.“ Ta podoba je posebno ugodna za spominska darila in ji je cena (100 kom. za 1 gl.) jako nizka. (4)

Za darila mladini

o raznih prilikah, pa tudi odraščeni, posebno priporočamo naslednje spise, kterim je spisovatelj č. g. Ant. Kržič in so zdaj naša lastnina:

Izgledi bogoljubnih otrok iz vseh časov krščanstva.

I. del, drugi natis 1882 str. VI, 151,

II. " " " 1885 " V, 160.

III. " prvi " 1883 " IV, 172.

Vsaki zvezek stane mehko vezan 30 kr., kart. 40 kr. krasno v platnu vezan 60 kr., vsi trije deli skupaj krasno v platnu vezani veljajo le 1 gl. 50 kr.

V posebnih sešitkih se tudi dobi:

Sv. Marije Magdalene Paciške mladostna leta.
Cena 5 kr.

(13) **Katoliška Bukvarna.**

V „Katoliški Bukvarni“ v Ljubljani

(15) se dobiva
Okrožnica
Njih Svetosti papeža Leona XIII.
o
krščanski uravnavi držav.

Obsega 32 strani v osmerki in velja 6 kr., kdor jih naroči več skupaj jih dobi še ceneje.

Poslano.

Gospodu pl. Trnkóczyju!

Lekarju zraven rotovža v Ljubljani.

Naznanjam Vam sprejem 5 steklenic cveta za konje ali konjskega fluida.*) Ker se je ta od Vas narejen cvet za konje pri zunanjih boleznih pri mojih konjih tako izvrstno obnesel, zasluži da se po časopisih javno razglasi.

Srčen pozdrav!

(5) **Anton Krašovic,**
posestnik.

Vrhnika pri Starem trgu poleg Rakeka, 3. jan. 1886.

Za notranje bolezni pri konjih, goveji živini, prašičih in ovcah, priporočam se pa izkušeni živinski prah (1 zavoj 50 kr., 5 zavojev 2 gl.) Muogotere ozdravila pri rabi tega živinskega prahu, kakor njegove dobrodne lastnosti pri različnih boleznih, pripravile so živinske zdravnike in živinorejce do tega, da ta prah za prvo in najvažnejšo zdravilo rabijo ter se priporočam, da ga vsak gospodar pri notranjih živinskih boleznih takoj rabi, sploh da se ta prah zmeraj pri hiši nahaja. Izvrstno se rabi ta živinoredilni prah, ako živina neče jesti, pri krvni molži, kakor tudi za izboljšanje mleka.

Prodaja in razpošilja ga z vsakdanjo pošto lekarna Trnkóczy, zraven rotovža v Ljubljani.

*) Konjski fluid 1 steklenica 1 gl. — 5 steklenic samo 4 gl.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.